

MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR

Hajnal a vadonban

Még nem virradt, amikor kiszálltunk Döméből, a medvévész autóból.

– Vigyázz! Ne indulj még a sorompóhoz, mert bokroknak látod majd, és beléjük gyalogolsz! – figyelmeztetem Medvés Jakabot, s ő erre türelmetlenül toporogva rágyújt egy cigire.

– Igen, nem tudod különválasztani az állatokat és a fákat a vaksötétben! – folytatom, de pár perc múlva Jakab mégis elindul, miután vállát peclesen kihúzva mormolja maga elé:

– Úgyes egész életomben azt szerettem volna, hogy valamelyikkel esszeölelkezzünk. Tulajdonképpen.

Magas háta mögött gyalogolok kifelé az oldalon, miután átlépjük a sorompót. A sötétben az orrunkig is alig látunk. Minden ágreccsenésre nyugtalanul kapjuk fel a fejünket.

– Halkabban! – adja ki az utasítást Jakab, mintha ő volna a főnök.

Tetszik neki, hogy elöl mehet akkor is, ha a százhusz kilója miatt többször lihegve megáll, hogy kifújja magát. A kapaszkodó meredek, belevisz a hargitai vadonba. Nemcsak a medvék, hanem a farkasok és a hiúzok hazája is ez. Bármelyik pillanatban élénk bukkanhat a vad.

A leshez vezető út felénél járhatunk, amikor éktelen morgás zavarja meg a csendet. Felkapjuk fejünket, és a hang irányába nézünk, de semmit nem látunk. Alig haladunk pár lépést, amikor a morgás üvöltéssé válik. Jakab arcára láthatóan kiül a félelem, jómagam is beleborzongok a hang hallatán.

– Menjünk tovább vagy ne? – kérdem.

– Menjünk! – feleli, de látom rajta, határozatlan, tétovázik, a legszívesebben most azonnal megfordulna, hogy visszajusson az autóhoz.

Araszolunk tovább, mígnem elérjük a lest. Előrelépek. Elfordítom a kulcsot a zárban. Belépünk. Kinézünk a szóróra. Nem tudjuk eldönteni, van-e kint medve vagy nincs. Ezért foglalunk csendben helyet, és elkezdjük felszerelni az állványokat, majd rájuk a kamerákat, amikor újra üvöltés töri meg a hajnal előtti csendet.

– Medve!

Ahogy ezt Jakab kimondja, fényre figyelünk fel.

– Ki lehet az? – kérdem.

Mire bármelyikünk tippelhetne, autó hangját hozza a szél.

MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR (1974, Székelyudvarhely) író, háromdanos karatemester. A BBTE római katolikus vallásánár – német nyelv és irodalom szakán tanári képesítést, majd irodalomtudományból magiszteri fokozatot szerzett. A Várad 2004. évi prózapályázatának győztese. Rendszeresen mutat be szépírókat Magyarországon és Erdélyben. Írásai az Élet és Irodalom, Új Forrás, Tiszatáj, Forrás c. folyóiratokban jelennek meg. Legutóbbi kötete: Medvenéző (Új Forrás Kiadó-Alutus, 2017).

– Nem hiszem el! Kijön egészen a leshez! – kap a fejéhez Jakab. Több szóra már nincs időnk, mert a terepjáró behajt a lesajtó elé, és megáll. Amikor kinyitom az ajtót, a sötétben egy férfi néz rám döbbenet. Egészen közel lépek hozzá. Nem ismerem.

– Mit keresel itt hajnali négykor?

– Gombát szedni jöttem – hajtja le a fejét.

– De ilyenkor? – csodálkozom.

– Igen. Reggel nyolckor, majd tízkor már mások is jönnek. Így nem tudják leszedni előlem. És ti?

– Várjuk a medvét. Épp az előbb világítottam meg a fejlámpámmal a szórót, és láttam, hogy tele van őzlábgombával – kacsintok hátra Jakabra. – Nyugodtan menj ki, és szedd össze őket, így hamarabb bejön a medve. Olyan filmünk és fotóink még úgyszincs, amelyen embert eszik...

Jakab ennek hallatán arcához kapja a tenyerét, köhint, hogy ne nevesse el magát. Az idegen szemébe kiül a rémület. Azt már nem gondolja meg, hogy a sötétben nem tudunk fotózni és filmezni, hanem fejét bűnbánóan lehajtva, sietve elindul, visszaül az autójába, és elhajt.

Pirkad. Ezernyi madárhang tölti be az erdőt. Kortyolok egyet a magunkkal hozott kávéból, és mereven bámulom a szórót. Alig világosodik, amikor egy hatalmas mozgó árnyék halad a szóró közepe felé.

– Megjött! – kap a kamerájához Jakab. Az állat felmászik egy kidőlt fatörzsre, és szedegetni kezd. – Oda is szórt kukoricát Ilonka Géza, a vadőr! – mutat a törzs irányába.

– Rendben! Én is látom, hogy medve, de ebben a fényben a kamerák még semmit nem látnak! Nézzük inkább szabad szemmel!

Jakab erre már semmit nem mondhat, mert a medve egy szempillantás alatt eltűnik. Újra autóhang töri meg a csendet.

– Visszajön? Vagy még egy gombász? – nézünk mérgesen egymásra.

Nem sokkal ezután beáll az autó a les mellé. A motor hangjáról eldöntöm: nagyobb jármű az előzőnél, tehát nem a gombász. Ki se tudunk lépni a lesajtón, mert benyit.

– Azonnal takarodjatok innen! Nagy baj van! – mondja egy hang a sötétben. Meggyújtom a fejlámpám. Halvány fényében Ilonka Géza, a vadőr izgatott arca rajzolódik elém.

– Miért takarodjunk, mikor te engedted ki ide? Mit vétettünk? – kérdem. Ilonka Géza most már kiabál:

– Megmondtam, ne tegyétek ki a Facebookon az itt készült képeket! Beke Csaba, a területvezető főnököm meglátta, rátok állította az embereit, s azok felköltötték most ebben az órában, mert meglátták az autókat lent a domb alatt! Beke azonnal hívott, autóba ült, és úton van ide a rendőrséggel! Öt perccel van eltűnni!

– Miért nem tehetjük közzé a képeket? Kit sért? – kérdem halkán.

– Nem tudom, de nem is érdekel, miattatok be akarja tiltani a medveles működését! Ebből keresem a kenyerem! Miért nem értetek a szép szóból?! Na nyomás!

Gyorsan összepakolunk. Összecsukjuk az állványokat, miután a kamerák táskába kerülnek. Indulunk.

– Most már nem kell hogy félj! Úgy leradírozták fénnel és hanggal az autók az erdőt, hogy ide ma nem jön medve – mondom Jakabnak, aki futásra veszi, hogy ne kelljen találkoznia Bekével és a rendőrökkel.

Sose láttam még így szaladni. Olyan gyors a százhusz kilójával, hogy alig bírom követni. Közben hangosan beszél:

– Te vagy a hibás! Én nem tettöm ki sömmit a Facebookra! Még a Duna Tévének sem adom oda a filmjeim! Több száz kazetta porosodik a szobámban. Én csináltam, én nézöm! Tulajdonképpen!

Világosodik. Az erdő ezernyi színben pompázik, ahogy rásüt a felkelő nap. A hajnal hideg, pedig közeledik a nyár. Szajkók hangját hozza a szél, amikor leérünk az autóhoz. Alig ülünk be, mellénk áll Ilonka Géza, a vadőr a terepjárójával. Inti, hogy húzzuk le az ablakot. Arcomba kiabál:

– Menjetez Tuszánra Szin János Medvepásztorhoz! Hátha ő megengedi!